

MOLITVE V ODDAJI

SPREMENJENJE

Gospod, spet sva združena.
Združeni smo ti in jaz, ti in moji bratje.
Tvoje življenje je prepojilo moje življenje.
Moja zgodovina je tako vsakdanja, prazna,
tako povprečna.
Saj sploh nimam zgodovine.

Včasih se celo sprašujem,
ali ima moje življenje sploh smisel.
Taka praznina, taka zapletenost,
taka nezvestoba!
Ko pa sem s teboj, se mi zdi,
da se navdušenje in pogum
vračata in oživljata.

Danes sem s svojimi brati
Petrom, Jakobom in Janezom
videl tvoje spremenjenje na gori,
svetlo, bleščeče.

Ti, Gospod Jezus, si Bog vse luči.
Ti si Bog vse jasnosti in vse lepote.

Lepo je biti ob tebi,
lepo je živeti s teboj.
Še lepše pa je biti gotov,
da si z menoj v življenju
s svojo milostjo, s svojo ljubeznijo.
Lepo je biti gotov,
da mora biti tudi moje obličje
spremenjeno, presvetljeno,
plameneče v tisti meri,
v kateri me ti spreminjaš.

Svobodno, veselo, radostno te prosim,
naj se vedno bolj poistim s teboj,
da bom mogel z apostoli vzklikniti:
»Gospod, lepo nam je ostati tukaj!«.

OČE

Kako naj te kličem,
tebe, ki nimaš imena?
On, ki je izšel iz brezna tvoje samote,
tvoj odposlanec Jezus, nam je rekel,
da se imenuješ Oče.
To je bila velika novica.
V mirnem večeru večnosti,

ko si bil življenje in ogenj, ki se širi,
sem živel v tvoji misli,
božal si me kot zlate sanje,
imel si moje ime napisano
na dlani svoje desnice.
Nisem bil vreden,
ti pa si me že ljubil brez razloga,
ljubil si me, kot ljubimo sina edinca.

Iz noči svoje samote dvigam roke in pravim:
O ljubezen, sveti Oče,
neizmerno morje nežnosti,
pokrij me s svojo navzočnostjo, kajti zebe me
in pogosto me vse stvari plašijo.
Pravijo, da ni strahu, kjer je ljubezen.
Zakaj me torej ti črni vranci
nosijo proti neznanim svetovom tesnobe, strahov in skrbi?
Ljubljeni Oče, usmili se
in daj mi dar miru,
mir vedrega zahoda.

Vem, da si ljubeča Navzočnost,
vseobjemajoča Ljubezen,
neskončna množica rok.
Odpušcanje in razumevanje si,
varnost in trdnost, vrisk in svoboda.

Grem po poti in ti me spremljaš.
Zagrize se v delo in si ob meni.
V smrtnem boju in onkraj mi praviš:
tu sem, s teboj grem.

Čeprav bi skušal uiti tvojemu krogu ljubezni,
čeprav bi se povzpel na hribe in zvezde,
čeprav bi letel na perutih svetlobe,
bi bilo vse zaman...
Vztrajno mi slediš,
me obdajaš, preplavljaš, spreminjaš.

Pravijo, da so tvoje noge prehodile
svetove in stoletja
za mojo begajočo senco;
in ko si me srečal,
je nebo zazvenelo v pesmih.
S tako dobro novico si me spremenil
v čudežno svobodnega otroka.
Hvala.

Zdaj pa poruši moje stare gradove,
visoko obzidje mojega samoljubja,
da v meni ne bo ostal
niti kanček mene samega
in bom mogel biti za brate sama prosojnost.

Tedaj bom tudi jaz
na poti po zapuščenih svetovih
nežnost in zavetje;

romarjem bom svetil ponoči,
sirotam bom rekel: »Tvoja mati sem,«
izčrpanim bom hladna senca,
beguncem domovina,
in ljudje brez ognjišča
bodo vedrili pod napuščem moje strehe.

Ti si moje ognjišče in moja domovina.
Ob tem ognjišču želim počivati,
ko bo konec boja.
Za večno boš bedel nad mojimi sanjami,
na vekomaj ljubeči in ljubljeni Oče.